

# РЕШЕНИЕ

№ 2925

гр. София, 15.06.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова**

**Цветанка Паунова**

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1849** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. Д. П., чрез пълномощник адв. М., против решение № 9141 от 13.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 8235/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-005393/26.03.2019г., издадено от началник група към СДВР, ОПП – СДВР, в частта по т. 1, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Н. Д. П. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 100 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП.

С доводи, че решението в обжалваната му част е постановено при съществено процесуално нарушение и при неправилно приложение на материалния закон, касаторът претендира неговата отмяна, както и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление, алтернативно – намаляване на размера на наложените наказания до установения от закона минимум. По същество оплакванията са, че вмененото нарушение на чл. 103 от ЗДвП не е доказано по несъмнен начин от обективна и субективна страна.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция“ не взема становище по касационната

жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че на 13.03.2019г. св. К., мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР, изпълнявала служебните си задължения по контрол на пътното движение на КПП-В.. Около 16:30 часа същата забелязала товарен автомобил марка „Волво“ ФХ 4 Х 2Т с рег. [рег.номер на МПС] , с прикачено полуремарке „К. СН24“ с рег. [рег.номер на МПС] , който се движел по главен път Е 79/871 с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На посоченото място бил поставен пътен знак В-4. Предвид това, св. К. предприела действия по спиране на МПС, като подала на водача сигнал със СТОП палка. Водачът на МПС спрял на указаното му от св. К. място. При нейното приближаване до МПС, същата се легитимира, поискала документите на водача за извършване на проверка и го уведомила, че допуска нарушение, доколкото продължава движение след знак, забраняващ навлизането на товарни МПС. Водачът на товарния автомобил не представил на контролните органи поисканите документи и преди да е приключила извършваната му проверка, потеглил и продължил движение по посока на [населено място]. Св. К. заедно с колегата си Т. последвали със служебния си автомобил товарния автомобил и на кръстовището на [улица]с [улица]отново спрели водача за проверка. При повторната проверка същият представил изисканите му документи и бил установен като Н. Д. П..

Св. К. приела, че с поведението си водачът на МПС е извършил нарушение на чл. 103 от ЗДвП и чл. 6, т. 1 от ЗДвП, за което му съставила АУАН № 086763/13.03.2019г. АУАН бил предявен на нарушителя и подписан от него с възражения. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП, с което по т. 1, на основание чл. 175, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, на Н. П. е наложена глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, а на основание чл. 177, ал. 3, т. 2 от ЗДвП, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 500 лв.

Гореизложената фактическа обстановка съдът е възприел въз основа на показанията на свидетеля Р. К., както и въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетеля, като е счел, че същите се подкрепят от приложените по делото писмени документи, не съдържат противоречия помежду си и са логични и ясни.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения - спазени са императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и сроковете за издаването на двата акта по чл. 34 от ЗАНН. Нарушението на чл. 103 от ЗДвП е точно и ясно описано, отразени са обстоятелствата, при които е извършено, посочена е нарушената законова разпоредба. Съдът е приел за безспорно доказано, че от обективна и субективна страна водачът на МПС е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл. 103 от ЗДвП, за което законосъобразно е

ангажирана административнонаказателната му отговорност. По тези съображения съдът е потвърдил наказателното постановление в частта му по т. 1, като издадено в съответствие с материалния и процесуалния закон.

Съдът е отменил НП в частта му по т. 2 досежно нарушението на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, за което на основание чл. 177, ал. 3, т. 2 от ЗДвП на Н. Д. П. е наложена глоба в размер на 500 лв. В тази част решението не е обжалвано, влязло е в сила и не е предмет на разглеждане в настоящото производство.

Решението на СРС в обжалваната му част е валидно, допустимо и съобразено със закона.

Настоящият състав счита, че не са налице пороци при провеждане на доказателствената дейност от районния съд, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е спазил процесуалните изисквания на чл. 13 от НПК, чл. 14, ал. 1 от НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързващата доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 от НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В настоящия случай за установяване на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на свидетеля К.. Същата е дала ясни, конкретни и непротиворечиви показания, които законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията на свидетеля категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП, че водачът на пътното превозно средство, макар и спрял при подаден сигнал, не е изпълнил указанията на контролните органи да представи изискваните му документи.

По делото не са събрани доказателства, оборващи фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Водачът на МПС е наказан за нарушение на чл. 103, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътното превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

В случая е категорично установено, че въпреки дадените указания от мл. автоконтрольор К. към водача на товарния автомобил да представи за проверка своите документи и документите на управляваното от него МПС, същият не го е сторил. Жалбоподателят не само не е изпълнил дадените му указания, а и без да е приключила проверката, е продължил движението си, което е наложило полицейските служители – св. К. и колегата й Т. да го последват със служебния си автомобил и едва на кръстовището на [улица]и [улица]да успеят да го спрат отново за проверка. За това нарушение законосъобразно, на основание чл. 175, ал. 1, т. 3 от ЗДвП жалбоподателят е наказан с лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца и с глоба в размер на 100 лв. Наказанията са определени в размер около средния за този вид нарушение, който съответства на характера на засегнатите обществени отношения, цялостното поведение на водача по време на проверката, както и множеството му

предходни нарушения на ЗДВП, съгласно представената справка картон на водача.  
По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.  
Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 9141 от 13.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 8235/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: